

Mackenzi Lee

Ghid de
jupoane
și
piraterii
pentru
doamne

Traducere din limba engleză
de CARMEN ION

CORINT
BOOKS

—2019—

EPIGRAF

*Să nu îmi spuneți că femeile
n-au stofă de eroi.*

Qiu Jin

*Pe această fată bine înzestrată de la natură o aștepta o mare
aventură, o misiune măreață. Viața care i se întindea în față era
aidoma unei mări neexplorate. Avea să se găsească pe sine, să-și
găsească drumul și menirea.*

Dr. Margaret Todd, *The Life of Sophia Jex-Blake*¹

---

¹ Margaret Todd, *The Life of Sophia Jex-Blake*, The Macmillan Company, New York, 1918 (n. red.).

De făcut:

- de cumpărat Introducere în chirurgie
- de luat niște glazurate pentru Callan
- de trimis lui Percy lucrarea despre homeopatie
- de întrebat la consiliul chirurgilor dacă pot studia medicina
- de urlat de frustrare privind situația femeilor interesate de medicina

Edinburgh

De ce e
intoleranța
censurii aici?

Londra

Cabinetul
de curiozități
Zürich

Kunstkammer

Zürich

Marea
Mediterrană

Alger

Alger

Au pornit către
capătul hărții!

Capitola
medicată a țării

ASTA DACĂ NU EȘTI
FEMEIE!

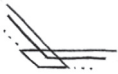
Stuttgart

EDINBURGH

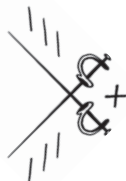
17—

1

Tocmai mă lupt cu o înghițitură mult prea mare din fursecul glazurat când Callum își taie degetul.

Ne aflăm în toiul obișnuitului nostru program din fiecare seară, de după închiderea brutăriei și aprinderea lămpilor pe strada Cowgate, cu strălucirea lor siropoasă care desenează un soi de nimburi în lumina amurgului. Eu spăl farfuriile murdare adunate peste zi, iar Callum le șterge. Din moment ce întotdeauna termin treaba înaintea lui, am timp să mă înfrupt din bunătațile rămase cât îl aștept să sfârșească de făcut casa. Pe teighea sunt trei fursecuri glazurate pe care am pus ochii încă de dimineață, trei fursecuri din acelea pe care Callum le acoperă din belșug cu glazură transparentă, ca pentru a compensa anii în care tatăl lui, care deținuse prăvălia înainte, se zgârcise cu ornatul. Domurile lor încep să se năruie după ziua lungă în care au rămas necumpărate, iar cireșele din vârf alunecă în lături. Din fericire, n-am fost niciodată genul de fată mult prea preocupată de estetică. Ba dimpotrivă, cu mare plăcere mi-aș îndesa în gură prăjituri cu mult mai neaspectuoase decât astea.

Callum e morocănos din fire și evită în general să-i privească în ochi pe oameni, însă în seara asta pare mai agitat decât de

obicei. De dimineață a călcat pe o formă pentru unt și a spart-o în două, după care a ars două tăvi de briose. Mănuiește cu stângăcie farfuriile pe care i le dau ca să le șteargă și se holbează la tavan în timp ce eu sporovăiesc, iar obrajii lui, deja rumeni de la natură, se înroșesc și mai tare.

Nu mă deranjează defel să fiu cea care conduce conversația. Asta fac chiar și în zilele când Callum se arată mai vorbăreț. Sau, mă rog, așa mă lasă el să fac. În timp ce termină de șters tacâmurile, îi povestesc despre cele întâmplate după ce am trimis la Infirmeria Regală ultima cerere de admitere la cursurile de medicină organizate de spital și despre doctorul care săptămâna trecută mi-a răspuns solicitării de a asista la o disecție cu o misivă alcătuită din două cuvinte: *Nu, mulțumesc*.

— Poate că ar trebui să schimb abordarea, spun, împungând vârful unui fursec glazurat și ducându-l la buze, deși știu bine că îmbucătura e prea mare.

Callum își ridică ochii de la cuțitul pe care îl șterge și strigă „Stai, nu mânca!” atât de vehement, încât tresar, tresare și el, iar cuțitul îi străpunge atât cârpa de vase, cât și vârful degetului. Care aterizează cu un mic zgomot în spălătorul de vase.

Sângele țâșnește numaidecât din mână și picură în apa înspumată, unde înflorește printre clăbuci precum macii care își scot capetele din muguri. Culoarea îi dispare din obraji. Callum se uită în jos la mâna tăiată și exclamă:

— O, Doamne!

Este, trebuie să recunosc, cel mai incitant moment pe care îl trăiesc în prezența lui Callum. Nici nu îmi amintesc ultima oară când am fost atât de tulburată. Iată-mă aici, în fața unei urgențe medicale reale, fără niciun doctor de sex masculin prin preajmă care să mă dea la o parte pentru a se ocupa de ea. Cu bucata asta de deget lipsă, Callum e acum mai interesant ca oricând pentru mine.

Frunzăresc în minte compendiumul medical pe care l-am întocmit de-a lungul anilor de studiu și sfârșesc prin a mă opri, așa cum mi se întâmplă mai mereu, la *Tratatetele asupra sângelui uman și a circulației sale prin corp* ale lui Alexander Platt. În ele, autorul susține că mâinile sunt niște instrumente complexe: fiecare mână are douăzeci și șapte de oase, patru tendoane, două artere, două grupe majore de mușchi și o rețea complexă de vene pe care încerc și acum să le memorez, totul înfășurat în țesut și piele și încununat de unghii. Unele componente senzoriale și funcții motrice – care afectează totul, de la abilitatea de a te servi cu un vârf de sare până la cea a îndoirii cotului – își au originile în mână, se continuă în braț și pot fi distruse de un cuțit prost folosit.

Callum se holbează cu ochii mari la degetul tăiat, înmărmurit precum un iepure năucit de capcana în care a căzut, și fără a face nicio încercare de a opri sângerarea. Îi smulg prosopul de șters vase din mână și-i înfășor vârful degetului în el, căci primul lucru ce trebuie făcut când tratezi o rană este să-i amintești sângelui că e mai bine să rămână în corp decât să se prelingă afară. Sângele colorează cârpa aproape instantaneu, lăsându-mi palmele roșii și lipicioase.

Mâinile îmi sunt totuși sigure, constat eu cu mândrie, chiar și după tulburarea simțită la vederea degetului secționat. Am citit cărțile. Am studiat desenele anatomice. O dată mi-am tăiat singură laba piciorului, într-o tentativă oribil de deplasată de a vedea de aproape cum arată venele albăstrii vizibile prin piele. Și, cu toate că orice comparație între studiul manualelor de medicină și practica medicală ar fi ca și cum ai compara un iaz de grădină cu un ocean, mă simt perfect pregătită pentru intervenție.

Nu așa mi-am închipuit că îmi voi trata primul pacient adevărat în Edinburgh, adică în camera din spate a unei mici

brutării unde trudesco din greu ca să îmi câștig pâinea între două cereri eșuate adresate universității și unei întregi pleiade de doctori cu cabinete particulare în care imploram să fiu admisă la studii. Dar, după anul anevoios pe care l-am traversat, sunt dispusă să profit de orice ocazie pentru a-mi pune în practică cunoștințele acumulate. Calul de dar nu se caută de dinți sau cam așa ceva.

— Vino încoace și stai jos! îl împing eu pe Callum spre taburetul din spatele tejghelei, locul unde încasez banii de la clienți, căci sunt mai iute la socotit și la dat restul decât domnul Brown, celălalt slujbaş al brutăriei. Ridică mâinile deasupra capului! îl dăscălesc, fiindcă, în lipsă de altceva mai bun, măcar gravitația va ajuta la menținerea sângelui în corp.

Se supune. Pescuiesc apoi vârful de deget năbădăios din spălătorul de vase, dând peste câteva bucăți de aluat vâscos înainte de a-l găsi.

După aceea, mă întorc cu fața spre Callum, care stă în continuare cu brațele deasupra capului, de parcă s-ar preda unui dușman învingător. E palid ca făina sau poate că are obraji pudrați cu făină, nu-mi dau seama. E genul care se murdărește când lucrează.

— E rău? geme el.

— Nu e bine, dar ar putea să fie și mai rău. Stai să mă uit!

Dă să desfacă prosopul înfășurat în jurul degetului, dar îl opresc:

— Nu, lasă brațele jos! N-am cum să mă uit la deget dacă ții brațele sus.

Sângerarea nu s-a oprit, însă a încetinit suficient cât să pot examina rana după ce îndepărtez prosopul. Degetul e mai puțin ciuntit decât m-am așteptat. Cuțitul a retezat o bună parte din burice și o bucată zdravănă, în formă de semilună,

din unghie, însă nu și osul. Dacă e să pierzi o parte din deget, atunci e preferabil să se întâmple așa.

Despart pielea de o parte și de alta a răniei. Țin în valiză o trusă de cusut, căci iarna asta mi-am pierdut de trei ori nasturele de la mantie și m-am săturat să umblu cu vântul înfiorător ce bate dinspre Nor Loch fluturându-i poalele. Nu e nevoie decât de trei împunsături – dacă e să abordez un stil deprins nu din *Introducerea în chirurgie*, ci din fața de pernă hidoasă pe care mama m-a bătut la cap să brodez un cățel tâmpit – pentru a atașa degetul la loc. Câteva picături de sânge se preling printre suturi și mă încrunt la ele. Dacă aș fi lucrat la broderia unei fețe de perne, aș fi descusut-o și aș fi luat-o de la capăt.

Totuși, având în vedere puținătatea practicii de care am avut parte în ceea ce privește rezolvarea unei amputații – în special una atât de mică și de delicată –, ca și faptul că am reușit în mare măsură să opresc sângerarea, îmi permit un mic moment de satisfacție înainte de a trece la a doua prioritate prezentată în tratatul despre răni al doctorului Pratt, și anume îndepărtarea posibilității de infecție.

— Stai pe loc! îi spun lui Callum, de parcă ar fi avut cumva de gând să se miște. Mă întorc imediat!

În bucătărie, fierb iute apă, apoi adaug vin și oțet, înmoi un prosop în lichidul binefăcător și mă întorc la Callum, care a rămas în spatele tejghelei și mă privește cu ochi mari.

— Doar n-ai de gând să... Crezi că e cazul să... îl amputezi? mă întrebă.

— Nu, ai făcut-o tu deja, îi răspund. Nu amputez nimic, doar o să-ți curăț rana.

— Oh! exclamă el, apoi se uită la sticla cu vin din mâna mea și înghite cu greu. Am crezut că vrei să mă îmbeți.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine.

Îi ofer sticla, dar mă refuză.

— Păstram sticla asta.

— Pentru ce? Hai, întinde mâna!

Tamponez cu prosopul înmuiat sutura, care e mai curată decât crezusem; sunt prea aspră cu mine însămi. Callum tușește și pufăie, umflându-și obrajii când simte în aer mirosul de oțet. Înfășor o fâșie de pânză aspră în jurul degetului, o strâng și o leg.

Cusut, bandajat, rezolvat! Fără să mă treacă sudorile.

După un an în care bărbații mi-au tot repetat că nu sunt în stare să fac o astfel de muncă, mă umflu în pene și, pentru prima oară după multe luni reci și descurajante, mă simt la fel de inteligentă, de capabilă și de vrednică de a exercita profesiunea medicală ca oricare dintre domnii care mi-au refuzat locul convenit în breasla lor.

Îmi șterg mâinile pe fustă, mă îndrept de spate și studiez prăvălia. În afara sarcinilor obișnuite ce trebuie îndeplinite înainte de a o închide peste noapte, va fi nevoie să spălăm din nou vasele. Pe podea se întinde o dâră lungă de sânge care va trebui ștersă înainte de a se usca, pe mâneca bluzei mele e o pată, la fel și pe șorțul lui Callum, care va trebui pus la înmuiat. În plus, mai trebuie să scap de vârful de deget.

Lângă mine, Callum răsuflă adânc și prelung, lăsând aerul să iasă cu un sâsâit din gura strâmbată în timp ce își examinează mâna.

— Ei bine, treaba asta ne-a stricat seara!

— Păi nu făceam decât să spălăm vasele.

— Da, dar aveam... și altceva de gând, zice și își împinge bărbia în piept. Ceva care are legătură cu tine.

— Nu mai poate aștepta? îi spun.

Deja socotesc în minte cât îi va lua lui Callum până să se poată întoarce la cuptoare. Totodată, mă întreb dacă domnul

Brown va fi de ajutor și cu cât îmi va scurta mie toată tărașenia asta din timpul liber pe care îmi propusesem să îl folosesc pentru a schița un tratat în favoarea egalității educaționale.

— Nu, nu se poate... Adică vreau să zic... că s-ar putea, dar...

Callum trage de marginile bandajului, dar se oprește înainte să-l iau la rost. E încă palid, însă roșeața a început să-i revină în obraji. Nu durează mult.

— E vorba de ceva de mâncare? îl întreb eu.

— Ceva... ăăă... Așteaptă un pic!

În ciuda protestelor mele, se saltă, clătînându-se, și dispare în bucătărie. Nu observasem nimic deosebit acolo cât timp amestecasem vinul și oțetul, dar adevărul e că nu fusesem prea atentă. Îmi cercetez degetele ca să văd dacă nu au rămas urme de sânge pe ele, apoi înhaț cu o mână curată fursecul glazurat pe care pusesem ochii mai devreme.

— Nu te obosi prea tare! îi strig lui Callum.

— Nu mă obosesc! îi aud vocea, urmată imediat de un zgomot ca de vase răsturnate. N-am nimic, nu ai de ce să vii aici!

Reapare în spatele tejghelei și mai roșu la față și cu o mâneacă murdară de ceea ce pare a fi lapte vărsat. Ține cu mâna încheștată o frumoasă farfurie din porțelan, pe care stă așezat un singur choux à la crème absolut perfect.

Mi se pune un nod în stomac când zăresc prăjitura și mă trece un fior pe care nu l-am simțit la vederea sângelui care cursese în cascadă.

— Ce mănânci acolo? zice exact în clipa când îl întreb „Ce-i ăsta?”

Așază farfuria pe tejghea, apoi întinde teatral spre ea mâna nevătămată, ca pentru a mi-o prezenta.

— E un choux à la crème.

— Văd și singură.

— Este exact, și zic asta fiindcă știu că-ți place precizia...

— Adevărat.

— ... exact acel choux à la crème pe care ți l-am oferit în ziua când ne-am cunoscut. Zâmbetul i se șterge și bâiguie: În fine, nu e *exact* acel choux à la crème de acum câteva luni. Și cum de atunci încoace ai mâncat și altele...

— Dar de ce mi l-ai făcut?

Mă uit în jos spre cele două jumătăți de prăjitură învelite în spirale groase de frișcă. Callum nu e niciodată așa de gri-juliu în munca sa, iar pâinile și prăjiturile pe care le coace au acel aspect rustic de așteptat din partea unui brutar scoțian get-beget cu mâini mari. Rezultatul de acum e însă atât de deliberat decorativ... Serios, nu-mi vine să cred că știu precis ce fel de aluat a folosit și cât de important este să lași compoziția de făină să se răcească înainte de a bate ouăle cu telul. Toate aiurelile astea de brutărie ocupă un spațiu însemnat din min-tea mea, care ar fi trebuit umplut cu note despre tratarea anevrismului popliteal¹ și diferitele tipuri de hernie, așa cum sunt ele descrise în *Tratatele despre răni* pe care m-am străduit din greu să le memorez.

— Poate c-ar fi mai bine să stăm jos, zice Callum. Mă simt... un pic cam amețit.

— Foarte probabil fiindcă ai pierdut sânge.

— Sau... da, ai dreptate, asta trebuie să fie.

— Și chiar nu poate aștepta? îl întreb în timp ce îl conduc spre una dintre nenumăratele mese înghesuite în partea din față a prăvăliei.

---

¹ Aneurismul arterial popliteal este o umflătură anormală, care apare în peretele arterei popliteale, responsabile cu furnizarea fluxului sanguin la articulația genunchiului, coapsă și călcâi (n. red.).

Callum ține farfuria cu prăjitura, care saltă la fiecare pas, căci mâna băiatului tremură.

— Ar trebui să mergi acasă să te odihnești, îi spun. Măcar nu deschide mâine prăvălia. Sau poate că domnul Brown i-ar putea supraveghea pe ucenici dacă vei fi de acord să te limitezi la niște rețete simple. N-au cum să o zbârcească prea rău cu chiflele.

Callum dă să tragă un scaun ca să mă așez, dar îmi flutur mâna în semn de refuz.

— Dacă insiști să continui cu treaba asta, indiferent ce este, măcar așază-te ca să nu leșini!

Ne așezăm de o parte și de alta a mesei, lipiți de geamul rece și umed. În capătul străzii, ceasul de la biserica Saint Giles bate ora. În lumina amurgului, clădirile ce se înșiră pe Cowgate par cenușii, cerul este și el cenușiu, toți oamenii care trec prin fața prăvăliei sunt înfofoliți în lânări cenușii și jur că de când am ajuns în locul ăsta uitat de Dumnezeu n-am dat cu ochii de culori.

Callum lasă choux à la crème-ul pe masă, între noi, apoi se holbează la mine, jucându-se cu mânecile.

— Oh, am uitat de vin!

Aruncă o privire peste umăr, spre tejghea, pare să decidă că nu merită efortul de a se întoarce acolo, apoi își ridică din nou ochii către mine, cu mâinile lăsate să se odihnească pe blatul mesei. Are încheieturile crăpate din cauza aerului rece de iarnă, iar unghiile îi sunt scurte și roase până la sânge.

— Îți amintești ziua când ne-am cunoscut? zice apoi dintr-o răsufare.

Mă uit în jos la prăjitură și groaza începe să mi se răspândească în stomac precum o picătură de cerneală căzută în apă.

— Îmi amintesc multe zile.

— Dar pe aceea anume?

— Da, sigur că n-am uitat-o.

Fusesse o zi umilitoare și amintirea ei încă doare. După ce trimisese universității trei scrisori în care solicitasem să fiu admisă la cursuri și nu promisem, timp de două luni, niciun răspuns, mă dusesem la birourile instituției ca să verific dacă misivele mele ajunseseră la destinație. Când îi spusese secretarului cum mă cheamă, acesta mă informase că primiseră într-adevăr corespondența mea, dar nu, aceasta nu fusese înmănată conducerii. Cererea îmi fusese refuzată fără măcar a fi ascultată, pentru simplul fapt că eram femeie, iar femeilor le era interzisă frecventarea cursurilor organizate de spital. Fusesem apoi escortată afară de un soldat care stătea de pază, ceea ce mi se păruse a fi exagerat, cu toate că aș minți dacă n-aș recunoaște că îmi trecuse prin minte ideea de a o zbughi pe lângă secretar și a da buzna, fără a fi invitată, în holul conducerii universității. Port pantofi comozi și pot să alerg foarte repede.

Nu năvălisem peste comitetul director al instituției, în schimb, după ce fusesem azvârlită neceremonios în stradă, îmi căutasem consolarea în brutăria de vizavi, unde îmi înecasem amarul într-un choux à la crème făcut de un brutar rotunjour, care avea aerul cuiva cu acces nelimitat la dulciuri. Când voisem să plătesc consumația, omul îmi înapoiase monedele. Și, în timp ce terminam de mâncat chiar la această masă de lângă geam (oh, Callum forțase limitele sentimentalismului făcându-mă să mă așez aici), încercase să mă abordeze, oferindu-mi timid o cană de cidru cald și, după o conversație bună, o slujbă.

Atunci se comportase de parcă încerca să ademenească din frigul de afară înăuntru, lângă foc, un câine pornit să muște. Ca și cum știa el ce era mai bine pentru mine, dacă inima mea încăpățânată ar fi putut să se lase cumva momită. Arată la fel acum, când îmi întinde plin de zel același tip de prăjitură, cu bărbia lăsată în jos și privindu-mă pe sub sprâncenele dese.

— Felicity, îmi rostește el numele, poticnindu-se. Noi doi ne cunoaștem de ceva vreme.

— Așa e, îl aprob eu, iar groaza crește în mine.

— În timpul ăsta am ajuns să te îndrăgesc. După cum bine știi.

— Da.

Într-adevăr, știu. După luni în șir de numărat monede lipiți unul de altul în spațiul strâmt din spatele tejegelei și cu mâinile atingându-se atunci când îmi întinde tăvile cu chifle calde, îmi este clar că mă îndrăgește într-un mod căruia nu îi pot răspunde la fel. Și, cu toate că știam de existența acestor sentimente de ceva vreme, nu considerasem problema ca fiind urgentă și demnă de a medita asupra ei.

Dar acum Callum îmi oferă o prăjitură și amintirile lui. Îmi spune cât de tare mă iubește.

Tresar în clipa când îmi prinde mâna peste masă, un gest rapid și impulsiv. Și-o retrace la fel de iute și mă simt îngrozitor pentru faptul că m-am cutremurat la atingerea lui, așa că întind mâna în chip de invitație și-l las să repete gestul. Are palmele asudate, iar strânsoarea mea este atât de lipsită de entuziasm, încât seamănă cu dezmiertatul unui fileu de pește.

— Felicity, repetă el, țin foarte tare la tine.

— Da, spun eu.

— Foarte tare.

— Da.

Încerc din răspuțeri să mă concentrez asupra spuselor lui, nu asupra posibilității de a-mi retrace mâna fără a-i răni sentimentele sau de a scăpa de scena asta, ridicându-mă de la masă și plecând cu prăjitura primită, fără a fi nevoită să recurg la alte gesturi decât acela de a-i permite să mă țină de mână.

— Felicity, zice el din nou, iar când îmi înalț privirea, îl văd cum se apleacă peste masă cu ochii închiși și buzele țuguiate.

Și iată, vine! Inevitabilul sărut! Atunci când îl cunoscusem pe Callum, eram suficient de singură pentru a-i accepta nu numai oferta de angajare, ci și tovărășia, iar asta îi insuflase ideea aceea pe care bărbații și-o vâra adeseori în cap când o femeie le acordă o brumă de atenție, și anume că era un semn al poftei de a-l vedea cum își strivește gura – și, dacă se poate, și alte părți ale corpului – de organele mele. Ceea ce nu îmi doream câtuși de puțin.

Însă închid ochii și îl las să mă sărute.

Se repede cu prea mare avânt spre mine, iar dinții ni se ciocnesc într-un asemenea hal, încât mă întreb dacă nu e ceva demn de atenție în transplanturile de dinți pe viu la femeile sărutate cu prea mult foc, o metodă nouă, pusă la punct de doctorul John Hunter și căreia i se face mare reclamă. Gestul, lipsit de pasiune, echivalentul oral al unei strângeri de mână, nu este totuși nici pe departe la fel de neplăcut ca experiențele mele anterioare.

Este mai bine să termin odată cu povestea asta, îmi zic, așa că rămân nemișcată și-l las pe Callum să-și apese buzele de buzele mele, de parcă ar pune ștampila pe un registru contabil. Se pare însă că procedez greșit, căci se oprește brusc și se lasă să cadă înapoi pe scaun în timp ce-și șterge gura cu mâneca.

— Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să fac asta!

— E în regulă, mă grăbesc eu să răspund.

Ceea ce e adevărat. Nu fusese un gest ostil sau făcut împotriva voinței mele. Știu că dacă aș fi întors capul, Callum nu m-ar fi forțat. Pentru că e un om bun. Pe stradă, merge întotdeauna pe partea dinspre drum pentru ca trăsurile care trec prin zăpadă să îl stropească pe el, nu pe mine. Ascultă toate poveștile pe care i le spun, chiar și atunci când am tendința să monopolizez conversația. A renunțat să adauge migdale în pâinișoare atunci când i-am spus că mă fac să tușesc.

— Felicity, continuă el, aș vrea să mă căsătoresc cu tine.

Pe urmă, alunecă de pe scaun și aterizează pe podea cu un zgomot puternic, ceea ce mă face să mă îngrijorez pentru rotulele lui.

— Scuze, n-am procedat în ordinea corectă!

Aproape că mă prăbușesc și eu, deși nu ca reacție pozitivă la gestul lui cavaleresc. Ideea căsătoriei îmi provoacă o senzație de leșin mult mai puternică decât aceea resimțită la vederea degetului în spălătorul de vase.

— Poftim? îngaim.

— Ai știut că...

Înghite așa de tare în sec, încât mărul lui Adam pare să parcurgă tot drumul, de sus și până jos, în gâtlej.

— Ai știut că intenționez să te cer de soție?

Adevărul e că nu mă așteptasem decât la un sărut, dar îmi dau seama acum cât de proastă fusesem să cred că asta era tot ce dorea el de la mine. Bâjbâi în căutarea unei explicații la ignoranța mea voită și nu reușesc să vin decât cu un firav protest:

— Dar abia dacă ne cunoaștem!

— Ne știm de aproape un an, vine replica lui.

— Un an nu înseamnă nimic! îl contrazic eu. Am avut rochii pe care le-am purtat un an și, într-o dimineață, m-am trezit gândindu-mă „De ce port eu rochia asta stupidă care mă face să arăt ca un terrier încrucișat cu un homar?”

— Ba nu arăți deloc ca un homar! protestează Callum.

— Ba da, atunci când port roșu. Și când mă îmbujorez. Și am părul prea roșu. Și n-aș avea timp să fac aranjamentele pentru nuntă acum fiindcă sunt prea ocupată. Și obosită. Și am mult de citit. Și o să plec la Londra!

— Adevărat? întreabă el.

Adevărat? mă întreb și eu imediat ce termin de rostit fraza.

— Da, plec mâine.

— Mâine?

— Da, mâine!

O nouă revelație: nu mi-am făcut niciun plan de plecare la Londra. Este o scuză inventată, care mi-a ieșit spontan pe gură din cauza panicii. Cum Callum stă și acum în genunchi în fața mea, continui însă:

— Trebuie să mă duc la fratele meu; suferă de...

Pauza pe care o fac e prea lungă pentru a fi urmată de altceva decât de o minciună.

— De... sifilis.

Acesta e primul lucru care îmi trece prin cap atunci când mă gândesc la Monty.

— Oh! Oh, Doamne!

Spre cinstea lui, Callum pare să depună eforturi serioase pentru a înțelege bâiguierile mele fără sens.

— Ăăă, nu, nu are sifilis, zic eu, ci crize îngrozitoare de... plictis... Și m-a rugat să vin la el... ca să-i citesc. Și o să fac o altă cerere de admitere la studii către spital la primăvară, când vor avea o serie nouă de cursanți, iar asta îmi va ocupa tot timpul.

— Ei bine, dacă ne-am căsători, n-ar mai trebui să-ți faci griji cu asta.

— Cu ce? îl întreb. Cu aranjamentele pentru nuntă?

— Nu.

Se ridică de pe genunchiul îndoit și se lasă să cadă înapoi pe scaun, unde rămâne așezat cu mult mai gârbovit.

— Nu, cu școala!

— Dar vreau să-mi fac griji cu școala! îi dau eu înainte.

Simt o furnicătură pe ceafă.

— Vreau să obțin diploma și să devin medic.

— Dar asta înseamnă că...

Se oprește și strânge așa tare din dinți, încât buza de jos i se albește dintr-odată.

Îmi încrucieșez brațele la piept.

— Înseamnă că ce...

— Doar nu iei treaba asta în serios!

— Dacă n-aș fi luat-o în serios, n-aș fi putut să-ți suturez rana.

— Da, știu, dar...

— Și ai sângera și acum în spălătorul de vase.

— Știu, și chiar a fost ceva... Ai făcut o treabă grozavă!

Întinde brațul, ca și cum ar vrea să-mi mângâie mâna, dar mi-o retrag de pe masă, căci nu sunt câine și n-am nevoie să fiu scărpinată.

— Dar cu toții avem chestii... prostești pe care ni le dorim... visuri... și așa mai departe... și într-o bună zi ne trezim și....

Își flutură mâna în aer, de parcă ar fi în căutarea unei formulări potrivite și nu a unei fraze care să exprime ceea ce gândește.

— De exemplu, când eram copil, voiam să fiu dresor de tigri la menajeria Turnului Londrei.

— Atunci du-te și dresează tigri! îl îndemn eu pe un ton plat. Scoate un râset scurt și nervos.

— Am renunțat însă la asta, pentru că acum am prăvălia mea și casa mea este aici. Ce vreau să spun este că avem cu toții mici aiureli în cap, dar, în final, ne pierdem interesul pentru ele fiindcă ne dorim lucruri reale, o casă, o prăvălie, un soț sau o soață, copii. Nu... nu acum, se bălbâie Callum, căci probabil că mă holbez uluită la el, ci cândva.

Un alt soi de groază începe să se insinueze acum în mine, una puternică și amară precum whisky-ul. *Mici aiureli!* Asta înseamnă pentru el marile mele ambiții. Asta însemnaseră dintotdeauna pentru el discuțiile noastre despre fursecuri, de

asta mă ascultase cu atenție când îi explicam cum, dacă desprinzi un cap de pe un cadavru, poți vedea cei doisprezece nervi care fac legătura dintre creier și toate părțile corpului. Fusesse unul dintre cei foarte puțini care nu mă sfătuiseră să renunț chiar și atunci când fusesem eu însămi pe punctul de a ceda, când scrisesem misive către toți doctorii din oraș, implorându-i să mă instruiască, și nu întâmpinasem decât refuzuri. De cum descopereau că sunt femeie, îmi respingeau cererea. În tot acest timp, Callum nu făcuse decât să se întrebe când aveam să renunț la fantezia mea trecătoare ca la o modă ce urma să dispară din vitrine la sfârșitul verii.

— Eu nu dresesz tigri, îi spun. Ci studiez medicina. Pentru că vreau să devin doctor.

— Știu.

— Cum de poți să compari dresajul de tigri cu studiul medicinei? În orașul ăsta sunt o mulțime de doctori. Și niciunul dintre ei nu ar zice că studiul medicinei e o prostie sau o imposibilitate, desigur, cu condiția să fii bărbat. Tu nu ai fi în stare să dresezi tigri pentru că nu ești decât un brutar scoțian de rând, în timp ce eu, eu am *abilitați reale*.

Îi cade fața, iar în clipa aceea îmi dau seama ce am zis și încerc să retractez.

— Nu că... Scuze, n-am vrut să spun asta!

— Da, știi, zice el. Dar într-o bună zi îți vei dori ceva real. Și aș vrea ca acel ceva să fiu eu.

Mă privește intens și cred că vrea să mă audă cum îl asigur că înțeleg ce vrea să spună și că da, are dreptate, nu sunt decât o frivolă cu un oarecare interes trecător față de medicină, care va dispărea imediat ce un inel îi va fi pus pe deget. Dar tot ce îmi vine să-i spun este „Și într-o bună zi poate că stelele vor cădea de pe cer”. Așa că nu îi ofer nimic altceva decât o privire

înghețată, de genul acela despre care fratele meu mi-a spus o dată că ar putea stinge un trabuc.

Callum își bagă bărbia în piept, apoi răsufală lung și greu, iar aerul pe care îl scoate din plămâni îi zburlește șuvițele de păr.

— Bun, dacă nu vrei, atunci nici eu nu mai vreau.

— Ce nu mai vrei?

— Nu mai vreau să vii să lucrezi aici numai când ai nevoie de bani, să apari la orice oră ai tu chef, să mănânci toate fursecurile rămase și să profiți de mine știind ce afecțiune îți port. Fie ne căsătorim, fie nu te mai vreau deloc pe aici!

N-am cum să obiectez la argumentele lui, cu toate că faptul că îmi simt inima mai grea la gândul pierderii slujbei decât al pierderii lui Callum zice destul despre natura nechibzuită a unei uniuni între noi doi. Sunt sigură că, la nevoie, aș putea găsi altceva care să îmi asigure traiul în acest oraș sumbru și nemilos, însă cel mai probabil ar fi o muncă chiar și mai umilă și mai plictisitoare decât aceea de a număra banii într-o brutărie, și mai mult ca sigur nu ar include deserturi gratuite. Mi-aș strica ochii cosând nasturi în cine știe ce fabrică plină de fum sau m-aș extenua lucrând ca servitoare și aș ajunge oarbă, cocoșată și tuberculoasă înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, iar școala medicală ar fi dată uitării, fără să îi fi acordat măcar o șansă.

Ne holbăm îndelung unul la altul și nu știu ce vrea Callum: să-mi cer iertare sau să fiu de acord cu cele spuse de el și să admit că da, asta făcusem, și da, profitasem de el cât putusem de mult, și da, în semn de penitență, îi voi accepta cererea în căsătorie și totul se va sfârși cu bine. Rămân însă tăcută.

— Ar trebui să terminăm de făcut curățenie, zice el în cele din urmă, ridicându-se în picioare și ștergându-și mâinile pe șorț în timp ce se strâmbă de durere. Poți să mănânci choux à la crème-ul. Chiar dacă nu-mi poți răspunde cu „da” în clipa asta.

Aș vrea să pot să cred că acel „da” este inevitabil, așa cum pare să creadă el. Mi-ar fi infinit mai ușor să îmi doresc să spun „da”, să îmi doresc o casă pe strada Cowgate, și un șir întreg de progenituri Doyle dolofane și cu picioarele scurte și groase ale celor din neamul Montague, și o viață trainică împreună cu acest om blând și de încredere. O părticică din mine – aceea care își plimbă degetul peste zahărul cernut adunat pe marginile prăjiturii și aproape că îl strigă pe Callum înapoi – știe prea bine că pe lume există lucruri mult mai rele decât să fii soția unui bărbat bun. Ar fi cu mult mai ușor decât să fii o femeie dârză care desenează cu creta pe podeaua camerei ei dintr-o pensiune fiecare venă, nerv, arteră și organ despre care a citit, adăugând notițe despre dimensiunea și proprietățile lor. Ar fi cu mult mai ușor dacă nu mi-aș dori cu atâta ardoare să știu tot ce este de știut pe lume. Dacă nu mi-aș dori cu atâta ardoare să mă pot bizui numai pe mine.

După ce m-am întors împreună cu Monty și Percy în Anglia, la finalul a ceea ce poate fi numit numai cu multă indulgență Marele Tur al Europei, fusesem încântată de posibilitatea de a trăi în Edinburgh ca o femeie independentă. Universitatea avea o facultate de medicină proaspăt înființată; Infirmeria Regală le permitea studenților să asiste la proceduri; un amfiteatru de anatomie urma să fie construit în College Garden. Edinburgh era orașul în care Alexander Platt ajunsese după ce fusese izgonit în mod neonorabil din marină, fără recomandări și fără perspective, și își făcuse un nume, refuzând, pur și simplu, să nu-și mai promoveze ideile radicale care îl făcuseră să-și piardă slujba. Edinburgh îl primise cu brațele deschise fiindcă văzuse în el o minte sclipitoare, cu toate că provenea din clasa muncitoare, era lipsit de experiență și fusese deposedat de onorurile cuvenite

unuia ce își slujise țara. Iar eu fusesem convinsă că orașul avea să îmi ofere și mie același tratament.

În schimb, iată-mă într-o brutărie și cu o cerere în căsătorie pe cap! „Callum e un om bun”, îmi spun în timp ce mă holbez la prăjitură. „Callum e un dulce. Callum iubește să coacă pâine și se scoală cu noaptea în cap și face curat după el. Nu-l deranjează că nu mă fardez și nu mă străduiesc prea tare să-mi aranjez părul. Mă ascultă când vorbesc și mă face să mă simt în siguranță.”

Aș putea să ajung mai rău decât alături de un bărbat bun.

Mirosul de zahăr și fum de lemn revine în încăpere când Callum înăbușă focul în cuptoare, alungând astfel și cel mai vag iz de sânge care plutea încă în aer, tăios și metalic precum un ac de cusut nou. Nu vreau să-mi petrec restul vieții în miros de zahăr. Nu vreau să am aluat pe sub unghii și să trăiesc cu un bărbat fericit cu ce i-a oferit viața în timp ce îmi simt inima pulsând flămândă și sălbatică, distrugându-mă pe dinăuntru.

Fuga la Londra fusese o invenție, dar, dintr-odată, ideea începe să prindă contur în mintea mea. Londra nu este un centru medical de talia Edinburgh-ului, dar sunt și acolo spitale și o mulțime de doctori care oferă lecții particulare. Există o breaslă a medicilor. Niciun spital, niciun medic cu cabinet privat și nici măcar un nenorocit de bărbier cu pretenții de dentist de pe Grassmarket nu-mi permiseseră să vâz piciorul pe ușa lui. Dar spitalele din Londra nu-mi știu numele. Sunt mai deșteaptă acum, după un an de refuzuri; am învățat să nu merg cu pistoalele la vedere, ci să le ascund sub jupoane, ținând mâna pregătită pe tocul armei. De data aceasta voi proceda altfel, mai pe ocolite. Voi găsi o cale de a-i face să mă accepte fără să-mi arăt cărțile.

În plus, ce rost are să ai la Londra un frate căzut în dizgrație dacă nu poți profita de distinsa lui ospitalitate?